

[Justitsministeren.]

tid i praksis kunne fastlægge, hvor grænserne for en ministers pligter går. Det er jo logisk nok, når det ærede medlem ikke mener, at bestemmelserne lader sig udforme i en ministeransvarlighedslov. Det ærede medlem tror jo ikke på, at rigsretten, hvis den får denne konkrete sag til bedømmelse, afgiver en udtalelse, der vil være vejledende i bred almindelighed for folketinget eller for ministre for, hvor langt de kan eller skal gå, og så er det logisk at forlange en række rigsretssager for at opbygge en praksis, men betragtningen forekommer mig i denne forbindelse, hvor vi diskuterer spørgsmålet, mere end besynderlig.

Jeg vender mig sluttelig til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, som jeg måske må kalde forslagsstillernes hovedordfører. Det ærede medlem understregede, at rigsadvokatens erklæring ikke kunne være bindende. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen var inde på det samme spørgsmål og gik meget vidt i sin kritik af rigsadvokaten. Jeg tror ikke, nogen regering, stående i den situation, regeringen befandt sig i med en redegørelse fra undersøgelsesudvalget, ville have undladt at spørge landets højeste sagskundskab i anklagespørgsmål, hvorledes den vurderede det undersøgelsesresultat, der forelå. Naturligvis var jeg klar over — jeg tror også, rigsadvokaten var det — at han, når han afgav sin udtalelse, vidende, at denne sag — og det vidste han jo i hvert fald i anden omgang — ville komme til diskussion i det høje ting, at han da ville komme ud for kritik. Man kan have en anden opfattelse end rigsadvokaten, men det er regeringen, der har bedt ham om en udtalelse, og det var efter mit skøn en naturlig reaktion. Enhver regering ville i denne situation have gjort dette.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen gjorde en bemærkning om, hvad han kaldte Kjærbøls ret til at få sin sag retsligt prøvet. Jeg ved ikke, hvor megen misforståelse der ligger i den bemærkning. Ingen har ret til at kræve at få sin sag for en domstol, hvor det drejer sig om en straffesag. Ja, Kjærbøl kan give udtryk for ønsker eller ikke, det er uden relevans for den afgørelse, det høje ting skal træffe på sit eget, på det enkelte medlems ansvar.

Om spørgsmålet, det sidste anklagepunkt, er der gjort en hel del bemærkninger af de ærede ordførere. Jeg vil gerne minde om, hvad jeg om det spørgsmål sagde, da jeg havde ordet i formiddags.

Jeg tillader mig at citere mig selv:

„Redaktørens stilling er da en sådan, at vedkommende minister ikke kan være afskåret fra at udtrykke sin utilfredshed med hans virksomhed og påpege de mulige konsekvenser for redaktøren. Uanset meningsforskel om karakteren af den over for redaktøren fremsatte kritik er der i hvert fald ikke tale om et strafbart forhold.“

Jeg ønsker at understrege dette, fordi det er det, vi diskuterer. Det er ikke spørgsmålet om pressefrihed i almindelighed. Det var det ærede medlem hr. Henry Christensen i høj grad inde på, og han talte om ukloge bemærkninger o. s. v. Det, jeg diskuterer i denne sag, er alene spørgsmålet: har Kjærbøls optræden ved denne lejlighed været af en sådan karakter, at han har pådraget sig strafferetligt ansvar? Det spørgsmål besvarer jeg for min del benægtende, men jeg nægter jo ikke, at jeg var dybt rørt, da jeg hørte det ærede medlem hr. Fuglsang tage sig af pressefriheden på den omsorgsfulde måde, han gjorde — han har alle forudsætninger derfor.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen sagde, at jeg havde afvist at søge en ministeransvarlighedslov gennemført. Det er for så vidt rigtigt, som jeg, da vi for 5 år siden diskuterede rigsretsloven og det ærede medlem hr. Aksel Larsen rejste spørgsmålet om en ministeransvarlighedslov, dengang svarede ud fra den opfattelse, jeg ved flere lejligheder har givet udtryk for, at jeg ikke anså spørgsmålet for aktuelt.

Den senere udvikling har gjort, at vi har skønnet det rigtigt at nedsætte en kommission om dette spørgsmål, og det høje ting får lejlighed til at overveje, om det er muligt at udforme en sådan lov, men når det ærede medlem nu ligefrem vil anvende dette som et anklagepunkt imod mig, så tør jeg dog måske minde om sagens forhistorie og sige, at på det punkt var jeg i ganske godt selskab, for det var jo den tidligere regering, den, der gennemførte grundloven af 1953, der afviste spørgs-